

— Az erdő? Majd számlálom a kakuk szavát... Nincs ennél gyönyörűségesebb hely a világon!

Az öreg bólintott.

— Hát maradsz? — kérdezte csendesen.

A fiú szeme csillogott a boldogságtól. Hosszan s mélyen belenézett az apja szemébe, aztán, mint aki tudja, hogy hiába is titkolódná, bűnbánóan lehajtotta a fejét az apja vállára.

— A szívem parancsolja, édesapám... — rebegte.

Endrődy Bálint mosolyogni kezdett és a fiú feje fölött összekulcsolta a kezét...

Turchányi István.

ISTENARC.

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
Tán lét-előtti létem emlék-képe.
Fölibe ezer réteg tornyosul,
De érzem ezer rétegen alul,
Csak nem tudom, mikép került a mélybe.*

*Egy istenarc van eltemetve bennem.
Néha magamban látom, néha másban.
Néha állok, mint fosztott ág, szegényen,
Ha rossz órámban eltűnik egészen
Alter-egóm az örök vándorlásban.*

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
A rárakódott világ-szenny alatt.
A rám rakódott világ-szenny alól,
Kihűlt csillagok hamuja alól
Akarom kibányászni magamat.*

*Egy istenarc van eltemetve bennem,
S most ásót, kapát, csákányt ragadok,
Testvéreim jertek, segítetek,
Egy kapavágást ti is tegyetek,
Mert az az arc igazán én vagyok.*

*Egy istenarc van eltemetve bennem:
Antik szobor, tiszta, nyugodt erő.
Nem nyugszom, amíg nem hívom elő.
S bár világ-szennye rakódott reája,
Nem nyugszom, amíg nem lesz reneszánsza.*

Reményik Sándor.